Den tappres minne.

Af Gustaf Ullman.

Du täljer hans öde med kärlekens gråt,
den broder du nödgades mista: —
"han följde i djupet sin sjunkande båt,
stod kvar på sin post till det sista

Hans manskap blef räddadt, han själf gick i kvaf
och lydde sin manliga lära
att lefva och dö, om på jord eller haf,
med tapperhet, heder och ära." —

Vi sitta på stranden i kvällningens sken,
det underbart veka och blida;
för brisen, som fläktar oss smekande len,
i farleden skutorna glida.

Du följer oss troget med blicken enhvar,
som ville ett afsked du sända: —
hvem vet hvart ett skepp genom vågorna far,
om fram till sin hamn det skall ända?

Det är som du hade en broder så kär
att hälsa — ombord på dem alla,
när skymningen nu öfver vidder och skär
så stilla begynner att falla!

"DÄR ÄTELEN ÄR DIT FÖRSAMLA SIG OCK ÖRNARNA."

Den som varit här i landet någon tid vet mycket väl att man inte får ha i fred den guldgrufva man hittat. Det får nämligen antagas att man hittat en sådan. Annars är lifvet förfeladt och existensen misslyckad. Och man har intet här att göra.

På tal om grufdrift, särskildt i bildlik bemärkelse, bör det erinras om att det här i landet finns rika ådror äfven af humor och satir, icke minst i Svensk-Amerika, fast ingen här vågar sig på att bearbeta dem. Jag vill alls inte påstå att driften skulle löna sig ur ekonomisk synpunkt — i alla händelser har ingen nämnvärd rikedom kommit till de enstaka som under tidernas lopp försökt sig på en primitiv vaskning — men fältet i sig själf är rikt. Det tycks man också ha blifvit underkunnig om hemma i Sverige, hvarifrån de mest erkända och uppskattade humorister och satiriker nu komma hit, sannolikt för att gräfva. Fortfarande dock endast i bildlik bemärkelse, ty de som blott komma hit på tillfälligt besök slippa vanligtvis att göra det i rent bokstaflig mening som det händer med dem som stanna här.

Det kan gå an för dem att göra humoristiska eller satiriska utvinningar på detta fält. Men om någon af de våra skulle försöka sig på det, ginge det illa för honom. Det är de också i allmänhet förståndiga nog att inse — i vissa fall genom skadan — och låta det ligga oarbetadt, nöjande sig med att plocka upp några guldklimpar här och hvar alldeles obemärkt och gömma dem som minnen.

I stället gräfva de i gamla luntor — eller plöja med andras kalfvar — när de icke alldeles afstå från det humoristiska guldgräfveriet och i stället egna sig åt den mera lönande sysselsättningen att gödsla fältet för att "befordra växtligheten".

Detta torde vara förnämsta anledningen till att vi, trots de i öppen dag liggande tillfällena, lida stor brist på humorister och ej i vår ordning kunna sända några till Sverige för att utröna om där tillåfventyrs finns någonting löjligt — som inte kommit från Amerika.

När nu emellertid det rika fältet här tyckes ha blifvit upptäckt af de hemmasvenska och dessa äfven föresatt sig att vidare utforska det, får man väl tro att de skola täga i tu med guldgräfningen och utvinna en hel del — om de också själfva kanske tycka att det är bara talmi-guld.

Vi hälsa dem välkomna — hvar och en som kommit har fått vackra notiser i pressen — mest i den förhoppningen, att när de allvarliga studieresandena uppfattat oss så löjligt och tokigt som det skett i de flästa fallen, måhända de skämtsamma räka göra det alllvarligt. Man kan nämligen alltid påräkna en viss konsekvens äfven i det bakvända.

Det lider väl knappast något tvifvel att de ej kunna få hemmasvenskarne att skratta åt oss. Att döma af skämttidningarne äro anspråken inte alltför höga. Kunna de också få oss att skratta åt oss själfva — eller åt dem, det gör oss detsamma — så ha de gjort sin sak bra.

För resten skall man inte tro att vi äro så snarstuckna, som man af ett och annat som förekommit kunnat föranledas att tro. Det har tvärtom visat sig att man kan drifva rätt mycket med oss utan att vi bli det ringaste förargade eller ens upphöra att känna oss smickrade. Hufvudsaken är att vi uppmärksammas och det sätt, hvarpå det sker, fästa vi oss mindre vid. Det finns för resten skäl för misstanken att mycket som skulle ha varit lof och pris egentligen är bara skoj med oss på ett sätt som vi i vår enkelhet — kanske också därför att vi legat af oss något i svenska språket — ej kunnat rätt uppfatta. Som ett slags ersättning därför kunna vi vänta oss ett eller annat godt allvarsord, när det skall skämtas med oss på ett mer eller mindre fint sätt. Allt för fint blir det nog int., eftersom det ju inte tillhör den nya skolan.

När jag försäkrade att vi inte äro öfverdrifvet finkänsliga för gyckel, menade jag förstås, när en främmande gycklare gör sig löjlig öfver oss. Af våra egna tåla vi intet skämt som rör oss. I det fallet äro vi något säregna, ty de flästa andra nationer, som ha humor eller kunna användas humoristiskt, kunna mycket väl föredraga, till och med roas af ganska elaka kvickheter på egen bekostnad af sina egna, men fordra den allvarligaste och strängaste respekt af andra. Icke så vi. Vi fordra att vi skola vara mmycket artiga mot hvarandra. Och till den sanna höfligheten hör ej humorn, lika litet som den sminkade sanningen.

Däremot kunna andra få drifva med oss efter behag utan att vi känna oss sårade — eller åtminstone inte visa oss vara det. Tvärtom! I synnerhet äro vi svaga för uttryck af den genuint amerikanska humorn. Man kan få se och höra, med hvilken förtjusning den (miss)uppfattas af oss, när en infödd politisk jobbsökare eller annan bauernfänger står och håller tal för oss. Och uppenbarligen drifver med oss.

Eftersom vi nu också — med respekt — betrakta hemmasvenskarne som utländingar, kunna de kanhända göra detsamma. Dock måste de vara försiktiga. Ty vi äro ju dock i släkt med dem, om också ej släktskapen erkännes från deras sida. Det säkraste för de svenska humoristerna är i hvarje fall att vänta med att ge humoristiskt uttryck åt de ur humoristisk synpunkt gjorda iakttagelserna, tills de komma hem till sitt land igen. Det har för öfrigt redan visat sig i några fall.

Det är också ett godt råd till dem att vänta lika länge med att återge sina intryck och dessutom hemföra så många att det räcker till utan att de behöfva återvända och hämta flera. Ty ju mera samhörigheten ökas, desto mera fordra vi af hemmasvenskarne samma artighet med bortseende från uppriktigheten som af svensk-amerikanarne. Och samtidigt ökas för de förras humorister samma hinder, som gjort att våra ej kunnat gagna hemindustrien.

De besökande svenska humoristerna komma tvifvelsutan att mottagas på tämligen mycket samma sätt som de tidigare, allvarligt — för att inte säga kristligt — sinnade, som gjort oss den äran — med den skillnaden kanske att vi inte ställa till så svåra kalas, i alla fall inte med så mycken champagne, för dem som för de mera andliga visiteringarne. Ty vi äro framför allt ett kyrkfolk — man kan måhända säga hierarkiskt styrdt. Men hur humoristerna än må förplägas rent fysiskt, torde man dock ge dem till lifs ungefär samma själaspis — och då kommer det att pröfvas, hur pass humorister och satiriker de äro.

Det är nu en sak som får afgöras humorister och honoratiores emellan. Jag blandar mig inte i deras affärer. Men jag tar mig dock den dristigheten att söka förebygga en missuppfattning, som säkerligen skall bibringas de förra. De skola få höra — och kanske sedan reflektera däröfver — att det bland oss sedan långt tillbaka i tiden ej funnits någon skämttidning. Med anledning däraf skall man måhända draga den slutsatsen att vi alldeles sakna sinne för humor och på sin höjd kunna användas som föremål för skämt.

Det är emellertid en alldeles oriktig föreställning — den med afseende på frånvaron af skämttidningar. Vi ha flera alldeles dräpliga sådana. Af en väl långt drifven blygsamhet — förmodligen utges de emellertid ej för att vara det. Men det hindrar ingalunda. "Grönköpings Allehanda" är ett fullt konventionellt, och inte alltför intressant, allvarligt, till och med tråkigt, nyhetsblad i jämförelse med ett par avisor borta i Minnesota, hvilkas humor — visserligen omedveten, men ändå humor af det mest burleska slaget — hittills står oupphunnen i den periodiska pressen. Och åtskilliga andra kunna emellanåt vara ganska skrattretande, när de äro riktigt allvarliga. Här kommer humorn så enkelt, osökt och naturligt som lyriken hos Goethe och tyder alls inte på några försök att vara rolig. Det är den sanna humorn och det vore därför alldeles orätt att säga att vi inte ha några skämttidningar, fast ingen törs öppet framträda som sådan — förmodligen af fruktan för prästerna.

Så nu veta humoristerna, hur de böra ta' uppgiften om frånvaron af skämttidningar i Svensk-Amerika.

Det är ingenting att vara ledsen för, att svenska humorister hälsa på hos oss. Vi äro för resten numera vana att ta' emot alls slags folk hemifrån. Dessutom tror jag att sammanträffandet blir å ömse sidor trefligare än i andra fall, ty i detta anse vi det inte vara behöfligt att ta på oss någon särskild söndagsmin och de bättre kläderna — eftersom de ändå göra spektakel af oss — hvarför vi förblifva som i hvardagslag, då vi hvarken äro så löjliga eller tråkiga som vid högtidliga tillfällen. Och det bör vara trefligt äfven för humoristerna, om de också därigenom gå miste om en del värdefullt stoff.

Men kanske det just på grund däraf blir en missräkning för dem. Och kanske äfven vi missräkna oss på dem, ty humorister äro långt ifrån alltid sådana som man föreställer sig dem.

Hvilket påminner — fast det inte hör hit — om en historia som jag hört om det första sammanträffandet mellan två framstående amerikanska humorister — det var visst Mark Twain och Artemus Ward — som båda hyste mycket höga tankar om hvarandra, men på hvar sin sida dock bemödade sig om att framstå till sin fördel. När de blefvo presenterade för hvarandra, mätte de hvarandra i stum vördnad och försiktighet, ungefär som två styfva brottare, hvarje ögonblick väntande en blixtrande kvickhet och genombäfvade af fruktan för att den ej skulle kunna öfverblixtras. Det var en oerhörd spänning och båda voro tydligen generade. Slutligen förmådde den ene med öfvermänsklig ansträngning krysta fram någonting om att det var varmt i dag men inte så varmt som i går, eller någonting lika banalt, och den andre mumlade någonting till svar som hvarken han själf eller någon annan begrep. Efter att en stund ha visat sig som sannskyldiga idioter för hvarandra, blef det komiska i situationen tydligt för deras humoristiska uppfattning och de brusto i skratt — en sällsynt företeelse hos humorister — och blefvo så människor igen. De hade sedan mycket roligt at sina lika förtviflade som fåfänga försök att vara humorister.

Vi hoppas också att de som göra oss den äran måtte vara människor och inte försöka vara humorister — åtminstone så länge de äro bland oss.

Cornelius Corncob.

Midas' medbroder.

Berättelse af Jack London.

Wade Atsheler är död — död för sin egen hand. Att säga att detta var helt och hållet oväntadt för det lilla kotteri som kände honom skulle vara att säga en osanning, och likväl ha vi, hans intima vänner, aldrig hyst en tanke i den vägen. Snarare hade vi varit beredda därpå på något oförklarligt, undermedvetet sätt. Innan handlingen var fullbordad låg möjligheten däraf fjärran från våra tankar, men när vi fingo höra att han var död tycktes det oss som om vi alltid gått och väntat därpå. Genom retrospektiv analys kunde vi lätt förklara detta med hans stora bekymmer. Jag begagnar afsiktligt uttrycket "stora bekymmer". Ung, vacker, med en säker ställning som Eben Hales, den store spårvägsmagnaten, högra hand, kunde han icke ha någon anledning att klaga på ödet. Och dock hade vi sett hans klara panna fåras och skrynklas som under något naggande bekymmer eller en fratande sorg. Vi hade sett hans tjocka, svarta hår bli tunnt och silfverstänkt. Och hvem kan glömma hur han midt under de muntra tillställningar som han med växande begärlighet sökte plötsligt föll i djup tankspriddhet och den svartaste stämning? Vid sådana tillfällen, då skämtet fladdrade från det ena ämnet till det andra, kunde hans ögon plötsligen utan rim och reson bli tomma, ögonbrynen rynkades, och med knutna händer och nervösa ansiktsryckningar föreföll han att kämpa mot okända faror på randen af en afgrund.

Han talade aldrig om sina bekymmer, och vi voro inte nog indiskreta att fråga. Men det kunde vara likaså godt, ty om vi eller han talat skulle vår hjälp och samlade styrka ingenting ha förmått. När Eben Hale, hvars privatsekreterare — eller snarare adoptivson och kompanjon — han var, dog kom han icke vidare tillsammans med oss. Icke därför, tror jag, att vårt sällskap var honom motbjudande, utan emedan hans bekymmer utvecklat sig därhän att han icke kunde dela vår glädje eller finna förströelse bland oss. Hvarför det förhöll sig så kunde vi icke förstå just då, ty när Eben Hales testamente öppnades förvånades hela världen öfver att finna honom insatt till sin chefs universalarfvinge af många miljoner, och det underströks särskildt att denna stora förmögenhet skänkts honom utan alla villkor rörande bruket däraf. Icke en enda aktiepost, icke ett öre kontant gick till den dödes släktingar. Hvad den närmaste familjen beträffar, förordnade en uppseendeväckande paragraf, att Wade Atsheler hade att till Hales änka, söner och döttrar utanordna de belopp som syntes honom lämpliga och på tid som syntes honom passande. Hade det ägt rum någon skandal i den dödes familj, hade hans söner visat sig vilda och odugliga, skulle man ändå ha funnit en gnista af reson i denna högst ovanliga anordning, men Eben Hales husliga lycka hade blifvit ett ordspråk inom samhället och man måste söka både länge och väl för att träffa på en präktigare, friskare afkomma af söner och döttrar. De som bäst kände hans hustru plägade kalla henne Gracchernas moder. Behöfver det sägas att detta testamente utgjorde det allmänna samtalsämnet under åtta dagar, men den intresserade allmänheten erfor med besvikelse att intet öfverklagande af testamentet ägde rum.

Endast några få dagar hade förflutit sedan Eben Hale bragts till hvila i sitt ståtliga marmormausoleum. Och nu är Wade Atsheler död. Meddelandet därom lästes i dagens morgontidningar. Jag har just med posten mottagit ett bref från honom, tydligen afsändt endast någon timme innan han slungade sig själf öfver i evigheten. Detta bref, som nu ligger framför mig, är en med hans egen handstil nedskrifven berättelse, sammanbindande ett antal tidningsurklipp och breffaksimile. Originalkorrespondensen befinner sig, enligt hans meddelande, i polisens händer. Han har äfven bedt mig varna samhället mot en förfärlig och djäfvulsk fara, hvilken hotar själfva dess existens, och att publicera den fruktansvärda serie tragedier, i hvilken han oförskyllt invecklats. Jag återger här redogörelsen in extenso:

— Det var i augusti 1899, just efter min återkomst från semestern, som slaget föll. Vi anade ingenting då vi knnu icke hade satt oss in i möjligheten af något så förfärligt. Mr Hale öppnade brefvet, läste det och kastade det med ett skratt på min pulpet. Efter att ha hittat på det skrattade jag och sade: Ett mycket dåligt och smaklöst skämt, mr Hale. Här nedan finner du, käre John, en exakt kopia af brefvet i fråga.

M. M:s kontor.
Den 17 augusti 1899.

Hr penningmatador Eben Hale.

Ärade herre!

Vi uppmana er att tänka öfver hvilken del af er stora förmögenhet, som omedelbart kan förvandlas till tjugu miljoner dollars kontant. Vi anmoda er att till oss eller våra ombud utbetala denna summa. Ni torde observera att vi icke fastställa någon bestämd tid, då det icke är vår afsikt att olämpligt påskynda edra åtgöranden. Ni kan t. o. m., om det faller sig lättare för er, betala oss i tio, femton eller tjugo rater, men vi mottaga icke någon afbetalning understigande en miljon.

Tro oss, bäste hr Hale, då vi försäkra er att vi slagit in på detta verksamhetsfält utan spår af samvetsbetänkligheter. Vi äro medlemmar af detta intellektuella proletariat, hvars tillväxt står inskrifven med blodröd skrift i historien om detta århundrades sista dagar. Vi ha gifvit oss in i detta slags affärer efter grundliga ekonomiska studier. De har många fördelar, af hvilka den främsta torde vara den att vi kunna hålla på med stora och inbringande finansoperationer utan driftkapital. Hittills ha vi lyckats tämligen väl, och det är vår förhoppning att våra förbindelser med er skola visa sig angenäma och tillfredsställande.

Vi be om ännu ett ögonblicks uppmärksamhet för en utförligare förklaring. Som själfva grundvalen för det nu rådande samhällssystemet finna vi äganderätten. Och denna individens rätt att besitta egendom visar sig, enligt senaste analyser, hvila helt och hållet på makt. Wilhelm erövrarens baroner uppdelade och togo England i besittning med blotta svärdet. Likartadt, ni torde vara villig att medge det, är förhållandet med alla feodala besittningar. Med ångans uppfinning och den industriella revolutionen framträdde kapitalistklassen i ordets moderna mening. Dessa kapitalister höjde sig snart nog öfver den gamla adeln. Industribaronerna ha i själfva verket afsatt de gamla krigsherrarnas afkomlingar. Intelligensen, icke muskslerna, är det som segrar i våra dagars kamp för tillvaron. Men äfven detta nya förhållande är icke mindre än det förra baseradt på makt. Förändringen rör endast sättet. Den gamla krigaradeln härjade världen med eld och svärd, den modärna penningmatadoren exploaterar världen genom att behärska och utnyttja världens ekonomiska kraftkällor. Hjärnan är det som segrar, och det är de intellektuellt och kommerslellt duktiga som ha utsikt att bestå i kampen.

Vi, M. M., äro icke sinnade att bli löneslafvar. De stora truster och affärssammanslutningar ur hvilka ni drar era inkomster förhindra oss från att intaga den plats bland eder som vår intelligens berättigar oss till. Hvarför? Emedan vi sakna kapital. Vi höra till de utstötta, och dock äro våra hjärnor bland de bästa; vi ha inga däraktiga, moraliska eller sociala skrupler. Som löneslafvar skulle vi, äfven om vi arbetade bittida och sent och lefde återhållsamt, icke på sextio, sjuttio år — inte ens på tjugu gånger så lång tid — kunna spara en tillräckligt stor summa för att ta upp kampen med de stora kapitalanhopningar som nu existera. Icke desto mindre träda vi in på arenan. Vi kasta handsken till världskapitalet. Det skall nödgas att slåss med oss antingen det vill eller inte.

Mr Hale, våra intressen nödga oss att anmoda er om tjugu miljoner dollars. Medan vi äro hänsynsfulla nog att ge er tillräcklig tid att genomföra er del af de nödvändiga transaktionerna, be vi er dock icke dröja för länge. Sedan ni gått in på vårt förslag torde ni ha godheten införa en lämplig annons i Diversespalten i Morgontrumpeten. Vi skola då göra er bekant med vår plan till sättat för summans öfverförande. Ni torde handla bäst i att göra detta någon gång före den 1 oktober. Skulle ni icke göra det, komma vi, för att visa allvaret i vårt förslag, att sagda dag döda en man på östra Trettioniende gatan. Det blir en arbetare. Ni känner icke denna man; det göra inte vi häller. Ni representerar en makt i det modärna samhället; vi representera också en makt, en ny. Vi gå till striden utan vrede och illvilja. Ni finner utan tvifvel med lätthet att det hela är ett förslag till en affär. Ni är den öfre, vi den undre kvarnstenen; denne mans lif males mel'an de två. Ni kan rädda honom om ni går in på våra villkor och handlar i tid.

Det fanns en gång en kung som förvandlade allt han rörde vid till guld. Vi ha valt hans namn till vår firmabeteckning. Måhända skola vi en dag låta inregistrera den till erhållande af lagligt skydd.

Med utmärkt högaktning,
Midas' medbröder.
M. M.

Jag lämnar det till ditt bedömande, min käre John, om det icke var naturligt att vi skrattade åt ett meddelande af detta slag. Vi medgäfvo att idén var bra, men alltför grotesk för att tas på allvar. Mr Hale förklarade sig vilja bevara brefvet som en kuriositet och stack undan det i gömmorna. Och så glömde vi dess existens. Tills den 1 oktobers morgonpost kom och vi läste följande bref:

M. M:s kontor.
1 oktober, 1899.

Hr penningmatador Eben Hale.

Ärade herre! Ert offer har mött sitt öde. För en timme sedan fick en arbetare på östra Trettioniende gatan en knif genom hjärtat. Innan ni läser detta ligger hans kropp på bårhuset. Gå och se på hvad ni åstadkommit! Som tecken till våra allvarliga afsikter komma vi, om ni icke anser lämpligt förhindra det, att den 14 oktober döda en poliskonstapel vid eller nära hörnet af Polk street och Clermont-avenyen.

Med vänlig hälsning,
Midas' medbröder.

Åter skrattade mr Hale. Hans sinne var fullt upptaget med ett stort projekt rörande försäljningen till ett Chicagosyndikat af alla spårvägarna i denna stad, och så fortsatte han att diktera för stenografen, utan att skänka historien någon vidare tanke. Men hur det var kände jag mig starkt beklämd. Om nu det inte var ett skämt? frågade jag mig själf och grep ofrivilligt efter morgontidningen. Där stod det, som rimligt kunde vara då det gällde en okänd person ur de lägre klasserna, på ett halft dussin rader borta i ett hörn bredvid en annons om patentmedicin:

Strax efter klockan 5 i morse mördades en arbetare, vid namn Pete Lascalle på vägen till sitt arbete å Östra Trettioniende gatan medelst ett knifhugg genom hjärtat. Den okände mördaren undkom springande. Polisen har icke kunnat finna något motiv för mordet.

Omöjligt! svarade mr Hale då jag högt läst upp notisen för honom. Men tilldragelsen tryckte tydligen på hans sinne, ty sent på eftermiddagen bad han mig med många uttryck af ursäkter för sin däraktighet att göra polisen bekant med saken. Jag hade nöjet att bli utskrattad inne på poliskommissariens privatkontor. Men jag kände mig dock öfvertygad om att hörnet af Polk street och Clermont-avenyen skulle komma att bli dubbelt bevakadt den nämnda kvällen. Så glömde jag affären tills de två veckorna förflutit, då posten bringade oss följande meddelande:

M. M:s kontor.
15 oktober, 1899.

Hr penningmatador Eben Hale.

Bästa herre! Ert offer har fallit vid den beramade tiden. Vi ha ingen brådska. Men för att markera sakens vikt komma vi hädanefter att döda en i veckan. För att säkerställa oss mot polisingrepp skola vi hädanefter underrätta eder om händelserna omedelbart före eller samtidigt med dådet. I förhoppning att ni befinner er vid god hälsa ha vi äran teckna,

Med högaktning,
Midas' medbröder.

Denna gång tog mr Hale tidningen och läste efter ett kort sökande följande:

ETT OHYGGLIGT BROTT.

Joseph Donahue, som just i går kväll förordnats till extra patrullering i elfte distriktet, blef vid midnattstiden skjuten genom hufvudet och afled ögonblickligen. Tragedien utspelades i gatlyktornas fulla sken i hörnet af Polk street och Clermont-avenyen. Vårt samhälle är sannerligen osäkert nog när ordningens upprätthållare sålunda öppet och utan vidare kunna skjutas ned. Hittills har polisen icke kunnat finna det svagaste spår.

Han hade knappast hunnit sluta läsningen innan polisen anlände — kommissarien själf och två af hans skarpaste spårhundar. Deras ansikten uttryckte oro, och det var tydligt att de voro allvarligt uppskakade. Ehuru fakta voro så få och enkla, samtalade vi länge, genomgående detaljerna om och om igen. När kommissarien gick försäkrade han oss att allting nog snart skulle vara uppklarat och mördarna inom lås och bom. Under tiden ansåg han det lämpligt att ordna om säkerhetsbevakning för mr Hale och mig, medan flera andra vakter bevakade huset och tomten.

Klockan 1 eftermiddagen, en vecka senare, mottogo vi följande lokaltelegram:

M. M:s kontor,
21 oktober, 1899.

Hr penningmatador Eben Hale.

Ärade herre! Vi iakttaga med beklagande hur fullständigt ni missförstått oss. Ni har ansett det lämpligt att omgifva er själf och er familj med beväpnade vakter, som om vi vore vanliga brottslingar, beredda att bryta oss in hos er och med våld släpa bort edra tjugu miljoner. Vi be er tro att detta ligger fjärran från våra afsikter.

Ni skall vid närmare eftertanke med lätthet inse att ert lif är oss kärt. Var icke rädd! Vi vilja inte skada er för allt i världen. Det ligger i vårt intresse att vårda er ömt och skydda er mot all skada. Er död ligger ej i vårt intresse. Om den gjorde det, bör ni vara öfvertygad om att vi icke skulle tveka en minut att göra af med er. Besinna detta, mr Hale! När ni betalt vårt pris torde inskränkningar bli af nöden. Afskeda edra vakter och förminska edra utgifter!

Tio minuter efter det ni mottagit detta har en barnflicka blifvit strypt i Brentwood park. Kroppen återfinnes i buskaget vid den stig som leder till vänster från musikpaviljongen.

Med aktning och tillgifvenhet,
Midas' medbröder.

I nästa ögonblick stod mr Hale vid telefonen, underrättande kommissarien om det förestående mordet. Kommissarien skyndade att få upp polisens filialstation och sända folk ut till scenen. Femton minuter senare ringde han upp och underrättade oss om att kroppen, ännu varm, funnits på den anvisade platsen. Denna afton lyste tidningarnas rubriker lång väg. Dådets brutalitet fördömdes på det skarpaste, liksom polisens oförmåga. Poliskommissarien bad oss att för allt i världen hålla affären hemlig, då framgången, enligt hans åsikt, berodde på vår tystnad.

Du vet, John, att mr Hale var en man af järn. Han vägrade att ge sig. Men det var förskräckligt detta, detta ohyggliga något, denna blinda makt i mörkret. Vi kunde icke kämpa, ingenting planera, ingenting annat än hålla oss stilla och vänta, och vecka efter vecka, så säkert som solen går upp, kom det kända meddelandet om någons död, en mans eller kvinnas, som intet ondt hade gjort, men dödad af oss lika visst som om vi gjort det med egna händer. Ett ord från mr Hale och blodsutgjutelsen skulle ha upphört. Men han stålsatte sitt hjärta och väntade. Hans drag blefvo skarpare, mun och ögon hårdare och fastare, timme för timme åldrades hans ansikte. Behöfver jag tala om mina lidanden under denna förfärliga tid? Du finner hr M. M:s telegram och bref äfvensom tidningsurklipp och referat af de olika morden.

Du skall bland brefven från M. M:s äfven finna sådana som underrättade mr Hale om vissa finansiella operationer af hans ekonomiska fiender. M. M. tycktes ha sin hand med i det allra innersta af affärs- och finansvärlden. De ägde och lämnade oss meddelanden som våra agenter icke kunde införskaffa. En underrättelse från dem kom tids nog för att vid ett kritiskt tillfälle rädda fulla fem miljoner åt mr Hale. En annan gång sände de oss ett telegram som hindrade en anarkist att ta min chefs lif. Vi infångade honom så fort han visade sig och öfverlämnade honom till polisen, som fann tillräckligt mycket af ett nytt starkt sprängämne på honom att sänka ett slagskepp med.

Vi höllo ut. Mr Hale utbetalade bortåt hundratusen i veckan för hemlig polistjänst. Pinkertons och hundra andra privata detektivbyråer påkallades och jämte dessa hade vi tusentals personer på vår utgiftslista. Våra agenter svärmade omkring öfverallt, i alla förklädnader, bland samhällets alla lagar. De togo upp tusentals spår, hundratals misstänkta anhöllos, men ingenting hållbart. Hvad framskaffandet af sina meddelanden beträffade ändrade M. M:s oupphörligt sina metoder. Den ene efter den andre af öfverlämnarna arresterades, men de visade sig undantagslöst vara oskyldiga individer, hvilkas beskrifningar på de personer som skickat dem dock aldrig voro något att rätta sig efter. Den 31 december mottogo vi följande skrifvelse:

M. M:s kontor.
31 december, 1899.

Hr penningmatador Eben Hale.

Ärade herre! Fullföljande vår taktik, med hvilken vi smickra oss att ni numera är väl bekant, be vi få meddela att utfärda respass från denna jämmerdalen för kommissarien Bying, med hvilken ni, på grund af våra uppvaktningar, ju blifvit nära bekant. Han plägar vid denna tid befinna sig på sitt privatkontor. Just när ni läser detta drar han sin sista suck.

Edra förbundna
Midas' medbröder.

Jag släppte brefvet och sprang till telefonen. Stor var min lättnad då jag hörde kommissariens gemytliga stämma. Men midt under det han talade dog hans röst plötsligt bort i mikrofonen och sjönk till en gurglande suck, och svagt kunde jag förnimma ljudet af en fallande kropp. Så ropade en främmande röst hallå, hälsade mig från M. M. och ringde af. Snabb som blixten ringde jag till centralpolisen och bad dem ögonblickligen skynda kommissarien till hjälp då hans privatkontor. Jag behöll linjen, och några minuter senare kom underrättelsen att kommissarien funnits badande i sitt blod och dragande sina sista andetag. Det fanns intet ögonvittne och intet spår af mördaren.

Hvarpå mr Hale genast ökade sin spaningstjänst, så att en kvarts miljon dollars pr vecka flödade ur hans schatull. Han var fast besluten att vinna spelet. Tio miljoner offrade han på detta. Du vet ungefär hvad han kunde disponera och kan då döma i hvilken utsträckning han begagnade sina hjälpkällor.

(Forts. i nästa nummer.)

— Har du någon anledning att tvifla på hvad jag säger?
— Ja, det har jag.
— Hvilken anledning då?
— Att jag inte tror dig.

SKÄMTLYNNE.

Den högre bildningen. Fru A., en vacker ung enka, som nyligen mist sin man, vistas i och för skötandet af sin angripna hälsa vid en kurort, till hvars landskapliga skönhet hör ett vattenfall. Dit går fru A. hvarje förmiddag med en bok och läser där i några timmar. På sista tiden har hon fått stort intresse för Dante, vilket icke har undgått de andra kvinnliga badgästerna. En dam, som först ankommit för ett par dagar sedan, frågar en förmiddag en annan.

— Hvar har egentligen fru A. tagit vägen? och får till svar:

— Hon är naturligtvis med sin Dante vid vattenfallet.

— Förfärad tystnad, följd af utropet:

— Hvad för något, hon som är enka sedan så kort tid, och nu redan slår hon för en annan karl!

•

Knepig. — Hvarför köper ni icke något hos mig? frågade på en basar en ung flicka en herre af sin närmaste bekantskapskrets.

— Nej, kom svaret. Jag köper endast af fula flickor. De ha så mycket svårare att bli af med sina varor.

Flickan blef inte alls förolämpad, och den unge mannen rörde sig oanfäktat genom basaren, alltid med detta älskvärda svar på läpparna.

•

Svårt fall. Husmodern instruerar sin nya jungfru.

— När Ellen tar bort sopptallrikarna, får Ellen alltid först fråga, om någon önskar mera soppa.

— Det skall jag komma ihåg, frun, svarade Ellen och nästa dag, då familjen hade främmande, frågade hon mycket artigt en af gästerna:

— önskar herrn litet mera soppa?

— Ja tack, svarade denne.

— Men det finnes inte mera, var Ellens oväntade svar.

•

Gubben Söderman har blifvit krasslig och föres till sjukhuset, där han enligt gammal god sed först måste underkasta sig ett bad.

Söderman sätter sig på tvärn men tvingas slutligen ned i badkaret huttrande och darrande.

Doktorn: — Jag tror gubben darrar. Å' han rädd?

Söderman: — Nääj, inte å' ja' rädder inte, för en känner ju bottna. Men aldri har jag varit med om någe så otrefligt.

•

Ett litet aber. Anna i Brattgården var borta och tjänade, och under tiden gjorde de gamla enligt gammal sedvänja upp ett bra parti för henne. Anna hemkallades, förlofvades och gifte sig. Några dagar därefter tillfrågades hon i handelsboden hur det var att vara gift.

Anna: — Jo tack, riktigt bra! Bara ja vore lite mera bekant me'n.

•

Otroligt. Fru A.: — Det säges, att Holms ha ärft en förfärlig massa pengar. Men jag kan inte tro att det är sant.

Fru B.: — Hvarför inte det?

Fru A.: — Därför att de äro lika älskvärda och rättframma mot sina gamla bekanta.

•

— Jaså, ska du gifta dig med Anna nu? För ett par da'r se'n skulle du ju gifta dig med Karna.

— Jae, men si Anna, ho har e' ko.

— Det har ju Karna också.

— Jae, men si Annas ho ska kalfva fjorton da'r före Karnasses, si.

•

Renlighet. Prostinnan har halkat på vägen och går därför in till gamla mor Lena för att torka af smörjan.

Mor Lena (räckande henne en icke synnerligen ren trasa): — Vassågo, pristinnan, då ä inte rent, men då ä i alla fall nytvättat.

Abingdon Hotel
7—9—11 Abingdon Square, New York, N. Y.
Ledande hotell för skandinaviska resanden med alla modärna förbättringar för andra och tredje klassens passagerare.
Rekommenderadt af de främsta ångbåtslinjerna.
Passagerare mötas på järnvägsstationen vid deras ankomst till New York.

Canadian Northern Railway System
Ny väg till pacific-kusten o. östra Canada
Genom Jasper och Mount Robson Parks genom Yellowhead passet.
Genom det lägsta passet! Förbi de högsta bergen! Den rakaste linje med den lägsta lutningen, den nyaste ekiperingen och de modärnaste observationsvagnarna. Mycket artig betjäning — alla ifriga att göra eder resa värdefull.
Pacifickust exkursioner.
Biljetter till salu dagligen till d. 30 september. Vara till d. 31 oktober. Gälla för afbrott i resan på alla punkter.
Router—Gällande för tur och retur på Canadian Northern eller för resa på Canadian Northern och återresa på annan linje eller gällande för resa på annan linje och återresa på Canadian Northern.
Det finnes andra billiga returbiljetter under juni och juli.
Fråga biljettagenten.
Ostra Canada exkursioner.
Helt på järnväg eller via Great Lakes
Biljetter till salu dagligen till d. 30 september. Gälla 60 dagar. Afbrott i resan på alla punkter.
Router—Gällande tur och retur på järnväg eller båda vägarna via sjöarna.
Järnvägsroute—Via Canadian Northern nya route till Toronto och östern, via Nepigon Lake och genom mil efter mil af underbart land. Just lika svalt och uppfriskande som vid sjöarna, och biljettpriset är lägre.
Nya bibliotek- och observationsvagnar.
Fråga biljettagenten efter upplysningar och pamfletter om bergen och betjäningen eller tillskrif R. Creelman, Gen. Pass. Agent, Canadian Northern Railway, Winnipeg.